

● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ●

Ustvarjati umetnost in ljubiti ženske

Moščanska mladinska kulturna scena je ponavadi tišja kot ne, zato je vsak njen glas in impulz toliko bolj dobrodošel. Zadnji domet mladim Moščanom je bil pohvale vred. Prek Avstrijskega kulturnega centra v Zagrebu so v goste povabili Forum Stadtpark Graz, ki je predstavil skupino mladih umetnikov iz Avstrije in njihova dela s prodorja fotografije, risbe, instalacije, glasbe, performanca.

Odprtje je bilo 7. januarja v KD Španski borci, ki je s svojimi prostori in soorganizacijo ponudil mladim kulturnikom pomoč pri tej in sodelovanje pri bodočih akcijah. Ob odprtju je bil izveden performance z glasbo enega od sodelujočih avtorjev in z njegovo instalacijo pa s sodelovanjem prisotnih, ki so s pihanjem balončkov iz milnice ob temno doneči glasbi in pravilno izbranim svetlobnem efektu ustvarili vzdušje dojemljivosti razstavnega prostora. Po tem izvajanju sta direktor doma Jože Petek in predsednik OK SZDL Moste-Polje Janez Lah s pozdravnim nagovorom in nekaj izbranimi mislimi avtorjev odprla razstavo.

Končna prireditev, ki bi morala biti v petek, 17. januarja, prav tako s predstavljivo performanco enega od avtorjev, je zaradi bolezni le tega na žalost odpadel. Namesto tega je bila v program vključena video predstava, ki pa zaradi nemškega jezika ni mogla biti vsem razumljiva.

Omenimo naj še to, da je bil pri odprtju prisoten le en avtor, da so vsi drugi »zboleli«, da je odprtju prisostvoval tudi avstrijski ambasador, da pa so končni prireditvi prisostvovali le obiskovalci.

Na »uvodni« prireditvi smo »ujeli« edinega prisotnega avtorja in to izkoristili za krajši pogovor, ki ga v celoti objavljamo:

Vprašanje, (v nadaljevanju V): Kaj nam lahko za uvod poveste o svoji umetnosti?

Jorg Shlick (v nadaljevanju JS): Sem anarhist, Bakunin je moj idejni vodja.

V: Kako bi primerjali sebe in druge avstrijske slikarje?

JS: Novi slikarji Avstrije so divji in polni barv. Delajo v perspektivah in se zgledujejo po slikarjih iz začetka 20. stoletja, se pravi po tisti smeri v Avstriji, katere glavna predstavnika sta Gerstl in Kokoscha.

Orientirani so v preteklost, jaz pa v bodočnost. Ne delam v perspektivah, ustvarjam površinsko. Ne rišem, temveč režem in lepim folije. Ne uporabljam starega materiala, temveč oblikujem tisti material, ki ga v času Gerstla in Kokosche ni bilo. Gledam v bodočnost in sem umetnik optimizma.

V: Lahko izvedemo nekaj o vas kot komponistu in izvajalcu svoje glasbe?

JS: Nikoli se nisem učil igrati na kak instrument. Sem glasbeno »nepi-

smen«. Rad pa poslušam glasbo, še posebej Beethovna. Ko sem tako nekoga dne zopet poslušal Beethovnovoro Erioco, me je fasciniralo poskakovanje kazalca, ki na aparaturi prikazuje jakost zvoka. Ta prikaz in izraz intenzivnosti Beethovnovoro glasbe sta me posebno pritegnila in odločil sem se, da ga zapišem in reproduciram. Vzel sem milimetrski papir in vse odmike jakostnega kazalca zabeležil. Tako sem dobil krivuljo intenzivnosti skladbe, ki sem jo pozneje z različnimi instrumenti posnel na magnetni trak. Pri tem sem uporabil flavto, električno kitaro, bobne, violino, sintesizer.

V: Kako pa vam je to uspelo, glede na to, da ste, kot ste prej omenili, glasbeno »nepismeni«?

JS: To je zelo preprosto. Kadar počnem take stvari, spijem liter ruma, petnajst (15) skodelic kave, vzamem instrument v roke in oponašam — posnemam zapis na milimetrskem papirju.

V: Ali ni to preveč mehanično?

JS: Ne. Po mojem mnenju ne gre za mehaniko, temveč za emocijo. Beethovna dobro poznam in poskušam podživljati njegova občutja. In ker podživljam njegova občutja, to ni mehanika. V bistvu je to kombinacija emocije in intelekta. Intelekt je iskanje forme, oblike podajanja emocije. Obe komponenti sta tu enakovredni.

V: Ali to počnete samo pri Erioci?

JS: Da. Lahko bi tudi pri drugih skladbah, a Erioca je Beethovnova najbolj erotična skladba in me zato privlači. V življenju sta najpomembnejši dve stvari: umetnost in ženska.

V: In kje je položaj moškega na tej relaciji?

JS: Moški je zato, da ustvarja umetnost in ljubi ženske. Jaz ustvarjam umetnost zato, da bi z njo zapeljeval ženske.

(Kar pa mu vedno ne uspe — medklic Francisce Stieger, umetnikove prijateljice.)

V: Ali niste s svojim odnosom do umetnosti malo neresni?

JS: To ni res. Življenje je igra, igram se z umetnostjo, igro pa jemljem zelo resno. Sem kot majhen otrok in vsako jutro, ko se zbudim, si poskušam izmisliti kako novo igro.

V: Ali je lepo od tega živeti?

JS: Da, to je najlepše. Lepo je biti umetnik in od igre živeti.

V: Kako avtorji, ki se danes predstavljate, delujete kot skupina?

JS: Vsi drugi jemljejo življenje zelo resno, samo jaz ne. Nismo dobro delujoča skupina, saj se stalno kregamo. Ko se vidimo, zbolimo. (Drugi so danes slučajno bolni. — op. a.) Ne sodimo skupaj in tokratno skupno nastopanje je izjema, ne pravilo. Vsak od nas meni, da je najboljši. Ne sprejemamo drug drugega kot osebnost, pa tudi umetnost drugega ne.

V: Kakšna pa je po vašem mnenju razlika med umetnikom, ki sprejema umetnost drugega umetnika, in med umetnikom, ki sprejema le sebe in svojo umetnost?

JS: Dober umetnik sprejema le svojo umetnost, slab umetnik pa tudi tujo.

V: Kako si pa potem razlagate, da je Franz Liszt genil in promoviral Edvarda Griega v Rimu?

JS: Franz Liszt je bil slab skladatelj, a dober ljubimec.

Jaz: Danke und Auf Wiedersehen.

On: Ja, O. K. Auf Wiedersehen.

BORIS KONONENKO

Obeležitev slovenskega kulturnega praznika

Zveza kulturnih organizacij Ljubljana Moste-Polje tudi letos pripravlja v sodelovanju s kulturnim domom Španski borci prireditev ob 8. februarju.

Scenarij in režija prireditve je zaupana Viliju Golobu, ki sicer vodi gledališko skupino enega naših mlajših, vendar zelo agilnih kulturno-umetniških društev, KUD Svoboda Zdobrova-Sneberje.

V recitalnem delu programa bodo sodelovali člani KUD Prežganje in Zdobrova-Sneberje, v glasbenem oziroma pevskem delu pa učenci Glasbene šole Moste in Dekliški pevski zbor iz Zdobrova.

Naj opozorimo tudi na zanimivo zamisel režiserja, da bodo na prireditvi prisotni s svojimi deli še moščanski likovniki, katerih scenka postavitev bo že sama po sebi nakazovala dogodek!

VABIMO TOREJ DELOVNE LJUDI IN OBČANE, da na prireditvi, ki bo v četrtek, 6. februarja ob 18. uri v veliki dvorani kulturnega doma Španski borci, namenijo delček svoje pozornosti in spoštovanja spominu na našega največjega poeta Franceta Prešerna!

Š. M.

Likovne novice

● V galeriji Polje, Studenec 48, so 29. januarja odprli razstavo del članov likovne sekcije KUD dr. Lojz Kraigher, ki bo odprta še do 7. februarja 1986.

● V knjižnici Jožeta Mazovca, Zaloška 61, bo še do 10. februarja razstavljal svoje risbe B. Drekonja.

● V knjižnici Jožeta Mazovca na Fužinah, Leninov trg 4, pa do 12. februarja še razstavlja svoja likovna dela Janez Zupanc.

● V Jelovškovem likovnem salonu, ki je v kulturnem domu Španski borci, Zaloška 61, je v organizaciji Zveze kulturnih organizacij Moste-Polje do 4. februarja razstavljal svoje imenitne akvarele, gvaše in risbe slikar, samorastnik in naš občan Janez Ošabn.

Miro Juteršek je ob razstavi v spremni besedi med drugim tudi napisal:

jana s številnimi, preprostimi a hkrati po domiselnosti bogatimi podeželskimi hišami, hlevi, skednji in drugimi gospodarskimi zgradbami, so nekaki stalni sestavni deli Ošabnovih motivov.

Slikarski svet Janeza Ošabna, kakršnega predstavlja zdajšnja razstava, ni predmet zapletenega slikarskega iskanja in eksperimentiranja v smislu odkrivanja nekaj izrazito novega in torej neznanega. Motivi njegovih slik so prej ko ne domači in tako tudi bolj ali manj znani, čeprav se zdijo znani predvsem zaradi svoje splošne tople domačnosti. Kdor se je že prej kdajkoli srečal s slikami Janeza Ošabna, to se pravi z njegovimi akvareli, ki so tudi tokrat jedro slikarske razstave, mu ne bo težko ugotoviti, da gre za izrazito intimno slikarstvo, pogojeno iz nedvomne osebne nuje. Krajina, pose-

Ker nastane akvarel dosledno kot prvi neposredni odziv na barvno senzacijo motiva, izstopajo, oziroma so uspešnejši tisti akvareli, pri katerih je izraz barvnega tiva in razmaha enomejši in celovitejši, kjer je vsaka barva na pravem mestu in ni sledov popraviljanja. To pa je tudi sicer vselej pogoj dobrega akvarela, za katerega je znano, da je prav zato tehnološko zelo zahtevna slikarska zvrst. Zelo hitro pa zapade tudi rutini, ki ne dopušča, da bi avtor izrazil dejansko vse tisto, kar je videl in občutil, ko je slikar. Pri Janezu Ošabnu, kateremu slikarstvo ni poklic, je pa vsekakor več kot samo konjiček, nevarnosti zapiranja v rutino še ni. Močno navezan na uresničevanje svojega videnja sveta, se zato vedno sprti bori za to, da bi bil resničnejši.

O Bralcem in ljubiteljem likovnih razstav se opravičujemo, ker vas o njih prepozno obveščamo. Kar po vrsti prejmemo obvestila o sicer številnih razstavah le nekaj dni pred odprtjem in ker je naš ritem izhajanja sedaj tritedenski in štirinajstdnevni, je ob izidu številke največkrat razstave že konec.

Uredništvo

Peti samostojni celovečerni recital Marjana Benedičiča v Cankarjevem domu

V četrtek, 6. februarja, bo ob 10. in 18. uri v okrogli dvorani Cankarjevega doma peti samostojni recital Marjana Benedičiča, pod naslovom *To ni nobena pesem*, to je ena sama ljubezen. Recital bo pesmi Marka in Toneta Pavčka in Mateja Bora Atomski vek.

Na recitalu bosta sodelovala tudi Matija Lorenc s čelom in Andrej Grafenauer s kitaro. Literarni večer je posvečen slovenskemu kulturnemu prazniku.

V počastitev slovenskega kulturnega praznika bo v organizaciji aktiva mladih dopisnikov Nsk s šol naše občine v ponedeljek, 10. februarja, ob 17. uri v knjižnici Jožeta Mazovca — KD Španski borci — odprta

RAZSTAVA

glasil vrtca, osnovnih in srednji šol naše občine ter fakultete za telesno kulturo univerze Edvarda Kardelja. Ob odprtju bodo člani aktiva brali svoja dela.

Razstava bo odprta od 10.—15. februarja vse ure, kakor je odprta knjižnica.

pamet. Bolj uspešna sem bila pri klavirju, učenje violine pa sem kmalu opustila, zdí se mi, da celo na mamino veselje.

V šoli sem zelo sprema in prizadevna. Zgodí se, da tudi takrat, kadar odhajam od doma brez naloge, ob predvideni šolski uri jo namreč prav gotovo imam. Če sem vprašana, zelo rada sprejemam tovariško pomoč, ki pa ne sme seči do tovarišice. Prosti čas izkoristim glede na vreme, ki je zelo pomembno, ker že od mladih let ne

prenašam zaprtih prostorov. Lahko pa je to kino. Ker pa je za tako zabavo potreben denar, sproti odnašam papir, predvsem časopis, včasih tudi prežgodaj, ko ga očka še ni prebral. Zdáj pa se odločam, oprostito, odločajo se o mojem usmerjenem izobraževanju, a to je že bodočnost. O tem, če bo treba, napišem kaj čez naslednjih 14 let.

Tanja Fajon, 8. a OŠ Leopolda Mačka-Boruta

● MLADI PIŠEJO ● MLADI PIŠEJO

Nepridipravi polomili igrala

Na igrišču ob vevškem vrtcu na Papirniškem trgu 5 so neznan nepridipravi v zadnjem času postopoma uničili domala vsa lesena igrala, namenjena cicibanom, ki obiskujejo vrtce, in tistim, ki stanujejo v njegovi bližini. Polomili so kombinirano plezalo, imenitno večnamensko igralo, od katerega je zdaj ostala le še četrtina, razdeljali piramido, izpod balkona pa so odtrgali leseni opaž. Nekateri bližnji prebivalci pravijo, da so to storili mladi fantje, ki so se pripeljali z mopedi. Kasneje teh svojih besed niso hoteli ponoviti, saj se bojijo, da jim za kazen priletita v okno kepa ali petarda. Bili so menda tudi že taki primeri.

Zdaj so igrala polomljena, nerabna, otroci bodo morali nekaj časa biti brez njih. Taka nepričakovana popravila za vrtce niso majhen strošek, kajti ti objekti so zadnje čase vse pogostejša tarča objestnežev. V vrtcu, ki ima prostore raztresene v več zgradbah, zato tudi ne morejo zaposliti čuvaja, miličniki pa tudi ne zmorejo biti navzoči vedno povsod. Morda bi pomagalo to, da bi se ljudje v bližnji okolici obnašali bolj samozaščitno. (Foto: D. J.)

Mladinski kulturni center

Če ste mislili, da se bo z iztekajočim se 1985. letom izteklo tudi delo MKC, ste se zmotili. MKC v letu 1986 dela naprej in objavljam, da žuri na Zaloški 16 bodo.

Tisti bolj seznanjeni in redni obiskovalci MKC vedo, da smo center ustanovili lanskega novembra. V vsem tem času so se v prostoru na Zaloški 16 vrteli video posnetki, poslušali smo najrazličnejšo glasbo, predstavili so se mladi avtorji... Poleg dejavnosti na Zaloški 16 pa so se člani MKC potrudili in pripravili razstavo mladih umetnikov iz Forum Stadtparka iz Avstrije. Ker MKC nima ustreznih prostorov za razstave, smo se povezali s KD Španski borci, kjer je prostora za razstavljanje več kot dovolj. Odprtje razstave je uspelo (kljub temu, da je odpadel performance) in obiskovalci so si razstavljenega dela lahko ogledovali še ves teden. Tudi res razstava ni šla neopaženo mimo javnosti in mediji so nanjo tudi opozarjali. Na jezo članov MKC pa so marsikateri pozabili, da je razstavo pripravil prav MKC in ne le KD Španski borci (npr. prejšnja številka Naše skupnosti). Preprosto so nas izpustili. Delno je morda krivda na naši strani, da pač nismo tega poudarjali čisto vsakemu obiskovalcu, toda novinarji so zato, da dajejo medijem kar najbolj popolne informacije. Le-teh pa v tem primeru ni bilo. Vse kaže, da ni običajno, če KD Španski borci sodeluje s kako drugo kulturo

»ustanovo«, ampak je običajno, da vse, kar je v KD Španski borci, taisti hram kulture tudi pripravi. S tem se nekako zaničkajo vsi, ki sodelujejo pri oblikovanju programa. Sicer pa upamo, da se kaj takega ne bo več ponovilo.

V MKC so najbolj obiskani glasbeni večeri. Mladi so bili navdušeni nad reggie večerom in prostor je bil nabito poln. Objavljam, da bomo s takimi in podobnimi večeri nadaljevali. Kvaliteta le-teh se bo izboljšala, ko bo MKC dobil televizor, tako da bodo obiskovalci ob glasbi lahko gledali tudi video spote. Vse bolj drži, da je tehnična opremljenost tista, ki najbolj ovira delo MKC. Toda organizatorji si prizadevamo in ne bo dolgo, da bodo obiskovalci presenečeni ugotavljali velik korak naprej.

Toliko! Če boste redno brali mladinske prispevke v Naši skupnosti, boste najbolje in najtemeljiteje vedeli, kaj se bo v MKC dogajalo v naslednjih dneh. Morebitnim mimoidočim pa v vednost: **MKC na Zaloški 16 je odprt vsak četrtek in petek. Bodite pozorni tudi na plakate s programom za ves mesec.**

Na svidenje v MKC!

Za MKC BOGDANA REJC

tekmovala z Avsecem! Zasmejala sem se...

Med potjo domov smo se ustavili na Bledu v slaščičarni. Ko sem sedela v avtu, sem razmišljala, kako me je ta dan razveselil, Zatnik pa me je obdaroval z vso svojo lepoto in čudovitimi spomini. Slabe smuči so utonile v pozabo.

KARMEN SLUGA, 5. a razred OŠ Adolfa Jakhla

MOJH ŠTIRINAJST LET

Pred 14 leti sta se očka in mamica odločila zame, ker se jima je zdelo, da bo starejšemu bratu preveč dolgčas, če ne bo imel mene. Pa še nekaj sta sklenila: ker se je brat rodil na dan vstaje in da jaz ne bom užaljena, me je mamica rodila na dan zgnaje. Od takrat dalje za vsak bratov in mojrjostni dan izobesimo zastavo!

Nisem prepričana, če je to res, vendar sem po mamini pripovedi prve mesece življenja mnogo noči prebedela. Ne spomnim se, da bi takrat gledala televizijo, zagotovo pa sem vlekla palec.

Prva leta življenja sem rada jedla same dobre stvari in to mi je ostalo do danes.

Del moje zgodnje mladosti sem v temi in megli navsezgodaj — pravijo, da ne posebno rada — hodila v vrtce. Tam sem spoznala tudi svojo prvo ljubezen. Ker pa je od takrat minilo že toliko let se fantovega imena ne spomnim več. Ob vseh pomembnejših praznikih me je mama prisilila obliči krilo in me počesala na prečko, da sem lahko v vrtcu nastopila. V osnovni šoli pa sem kasneje ob takih prilikah pričela mamó, da bo moj nastop v hlačah prav tako dober. V tem času sem vžljubila tudi glasbo in pot do glasbene šole poznam na

● Še z veselih počitnic

VRAČANJE V ZATRNİK, POLN SPOMINOV

Nekaj dni sem že preživljala počitnice, ko se je moj stric nenadoma odločil, da odpelje mene in mojo sestrično smučat v Zatrnik. Tega sem bila zelo vesela, toda ko sem se spomnila na smuči, sem imela kisel obraz. Pa je dejal moj očka: »Če si znala smučat z dobrimi smučmi, boš znala tudi s slabimi!« in mi je v roke potisnil najstarejše Elanove smuči, z rumeno maso — jetke. Kaj sem hotela, slabe volje sem jih potisnila v stričev avto.

Zjutraj, ko sem se zbudila, ni manjkalo dosti, da se nisem zjokala. »Le kaj bom počela s to starino!« sem se razburjala. Med vožnjo sem bila večinoma tiho; vsa zagrenjena sem si

misllila, kako težka je moja usoda. Toda kmalu sem začela spoznavati okolico in že sem zagledala naš dom prijateljev mladine, v katerem sem pred kratkim s svojimi vrstniki preživela teden dni šole v naravi. Takoj sem bila boljše volje. Ko smo si kupili karte, smo se odpravili do tako imenovanih krožničkov. Natikala sem si smuči, v grlu pa sem imela velik cmok, ki ga nikakor nisem mogla pogoltniti. A kmalu sem uvidela, da je imel moj očka prav. Vsa vesela sem se spustila po hribu. Omamljena sem vonjala vonj po snegu, ki mi je prišel v obraz. Le tu in tam me je predramil ropot vlečnice. Tedaj sem spoznala, da si ne bi nikoli odpustila, če bi ostala doma. Počasi sem se spominjala:

»Tukaj je Negi ušla smučka, tukaj je padla Vesna in na tem hribčku sem